

Olvasmány: 1Kir 19, 16b.19-21**Evangélium:** Lk 9, 51-62**Szentlecke:** Gal 5, 1.13-18**Évközi 13. vasárnap**

Következő hírlevelünk két hét múlva, **július 14-én** jelenik meg!

Jövő (évközi 14.) vasárnapi szentírási szakaszok: **olvasmány:** Iz 66, 10-14c; **szentlecke:** Gal 6, 14-18

EVANGÉLIUM (Lk 10, 1-12.17-20): Az apostolok kiválasztása után Jézus kiválasztott más hetvenkét tanítványt, és elküldte őket kettesével maga előtt minden városba és helységbe, ahová menni szándékozott. Így szólt hozzájuk: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek hát az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába. Menjetek! Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Ne vigyetek magatokkal se erszényt, se tarisznyát, se sarut. Az úton senkit se köszöntsetek. Ha betértek egy házba, először is ezt mondjátok: Békesség e háznak! Ha békesség fia lakik ott, rászáll a ti békességetek, ha nem, visszaszáll rátok. Maradjatok ugyanabban a házban, és azt egyétek és igyátok, amijük van. Mert méltó a munkás a maga bérére. Ne járjatok házról házra. Ha egy városba érkeztek, és szívesen látnak titeket, egyétek, amit elétek adnak. Gyógyítsátok meg ott a betegeket, és hirdessétek: Elérkezett hozzátok az Isten országa! De ha betértek valamelyik városba, és nem látnak titeket szívesen, menjetek ki az utcára, és mondjátok: Még a port is lerázzuk, ami városotokban a lábunkra tapadt, de tudjátok meg: Elérkezett hozzátok az Isten országa. Bizony mondom nektek: Szodomának könnyebb sorsa lesz azon a napon, mint ennek a városnak.” A hetvenkét tanítvány nagy örömmel tért vissza. „Uram – mondták –, a te nevedre még a gonosz lelkek is engedelmeskedtek nekünk.” Ő így válaszolt: „Láttam a sátánt: mint a villám, úgy bukott le az égből. Hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon járjatok, hogy minden ellenséges erőn úrrá legyetek: Semmi sem fog ártani nektek. Mindazonáltal ne annak örüljétek, hogy a gonosz lelkek engedelmeskedtek nektek. Inkább annak örüljétek, hogy nevetek föl van írva a mennyben.”

Elmélkedéshez:

- Hátránynak vagy megtiszteltetésnek tekintem-e, hogy Jézus tanítványa, követője lehetek?
- Tanítványként a saját elképzeléseimet, terveimet, akaratomat akarom-e megvalósítani, vagy Jézus akaratát keresem?
- A tevékenység és a lelkiekben való töltődés egyensúlyban van-e bennem?

Az évközi 15. vasárnap szentírási szakaszai: **olvasmány:** MTörv 30, 10-14; **szentlecke:** Kol 1, 15-20

EVANGÉLIUM (Lk 10, 25-37): Egy törvénytudó odalépett Jézushoz, hogy próbára tegye őt: „Mester – szólította meg –, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” Jézus így felelt: „Mit mond erről a törvény? Mit olvasol benne?” A törvénytudó így válaszolt: „Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, felebarátodat pedig, mint saját magadat.” Jézus ezt mondta neki: „Helyesen feleltél. Tedd ezt, és élni fogsz.” A törvénytudó igazolni akarta magát, ezért megkérdezte Jézustól: „De hát ki az én felebarátom?” Jézus történettel felelt a kérdésre: „Egy ember Jeruzsálemből lement Jerikóba. Rablók kezébe került. Ezek kifosztották, véresre verték, és félholtan otthagyták. Egyszer csak egy pap jött lefelé az úton. Észrevette, de elment mellette. Azután egy levita jött arra. Ő is meglátta, de elment mellette. Végül egy samaritánusnak is arra vitt az útja. Amikor megpillantotta, megesejt rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött sebeire, és bekötözte, majd pedig felültette teherhordó állatára, elvitte egy vendégfogadóba és gondoskodott róla. Másnap elövelt két dénárt, odaadta a fogadónak ezzel a kéréssel: Viseld gondját, és ha többet költenél rá, visszatérve megadom neked. Mit gondolsz, e három közül ki volt az igazi felebarátja annak, aki a rablók kezébe került?” A törvénytudó így válaszolt: „Aki irgalmasságot cselekedett vele.” Jézus így folytatta: „Menj és te is hasonlóképpen cselekedjél!”

Elmélkedéshez:

- Ki az én felebarátom?
- Kinek vagyok én a felebarátja?
- Ki az, aki rászorul a segítségemre, a figyelmemre?

Ismeret-rovat: Szent Péter és Pál ünnepe – a Belvárosi Templom búcsúnapja

Péter a legyőzhetetlen „Szikla”, amelyre Jézus Krisztus Egyházát építette, a kiválasztott pásztor, akinek az Úr átadta „a mennyek országának kulcsait”. Az Egyházban élő keresztények jól ismerik azt az erős vonásokkal rajzolt kifejező képet, amelyet újszövetségi iratok adnak róla. Így hát a következőkben csak egy inkább elbeszélő jellegű ábrázolásnak adunk helyet. „Uram, te egyszer megtanítottál a hullámokon járni, vezess most biztos lábbal át ezen a kötengeren, amely felé közeledek” – így imádkozott az apostol, amikor az ostiai kikötő felől vezető úton a főváros felé vándorolt. Nemsokára átlépte Péter a hatalmas kaput, amely mögött Róma lármája zúgott. Pazar pompájú hófehér márványpaloták emelkedtek előtte. Pár utcával odébb azonban a nyomor lakott fojtogató, szűk utcákban. Mindenütt a szorgos nyüzsgés. Az emberek arcába tekintve meglátta bennük a rohanást a boldogság és a haszon után, de a munkának és a gyakran reménytelen életnek a nyomasztó terhét is. Hogyan fogjon hozzá ebben a városban a keresztről szóló tanítás hirdetéséhez? A zsidó negyedben kezdett prédikálni. Sokakban kihalt már a lelki dolgok iránti érzék, ők csak lenézően mosolyogtak különös honfittársukra. Mások azonban fölfigyeltek a galileai halász szavára, mert vigasztalóan és boldogítóan érintette

lelküket. Péter betért a viskókba, és betért a sokemeletes bérházakba is. Beszélgetett rabszolgákkal, akik hajókat rakodtak a Tiberis partján, s csak pillanatnyi nyugalomuk volt. Itt is, ott is föllobbant egy-egy szikra. Hónapok teltek el. Róma első keresztényei kezdtek gyülekezni. És íme, bizonyos napokon virradat előtt különös csapatot lehetett látni, az egyik szenátor házába igyekeztek: asszonyok és boltosok a zsidó negyedből, előkelő hölgyek és patriciusok, plebejusok és rabszolgák mellett. Mindnyájuknak Péter volt az atyjuk, aki megkeresztelte, tanította őket, és a szent Kenyeret nyújtotta nekik. Amikor a hivatalos Róma megérezte, hogy az új vallás veszélyes lehet, mivel az emberek egyenlőségét hirdeti és éli, azonkívül a császárt nem tiszteli istenként, a keresztények arra kényszerültek, hogy összejöveteleiket a katakombák földalatti sirkamráiban tartsák. Az éjszakai órákban a mécses gyér fényénél Isten pásztorja – aki egykor megtagadta az Urat a szolgáló előtt – átadta gyermekeinek a benne izzó erőt. Azután eltemették néhány testvérüket és nővérüket, akik Néro kertjében eleven fákyaként égtek el vagy vadállatok prédájává lettek. Eljött az a nap, amikor a császár kopói Pétert is elfogták, és a mamertinusai börtön sötétjébe vetették. Péter azonban a börtönben is a fény, a szabadság és az élet üzenetét hirdette. Csendes éjszakákon, amikor szenvedésének társai tompa álomba merültek, az Úrhoz imádkozott.

(Folytatás a 2. oldalon)

(Folytatás az 1. oldalról)

Maga előtt látta Mesterét, és hallotta, hogy e szavakat mondja: „Amikor fiatal voltál, felövezted magad, s oda mentél, ahová akartál. De ha majd megöregszel, kiterjeszted karod, s más fog felövezni, és oda visz, ahová nem akard.” „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek!” – suttogetta ismétlen magá elé. És súlyos napjai telve voltak mély békességgel. Hetek múlva a bíró elé hurcolták Pétert, aki halálra ítélte. Halálra? Nem! Életre, a Mesteréhez való boldog hazatérésre. Úgy tetszett neki, hogy meg kell köszönnie a bírónak ezt az ítéletet. Nem sokkal később korbácsütések szottogtak, és szétroncsolták húsát. Majd fölrángatták, kihurcolták egy dombra, kemény, éles szegélyű keresztre dobták, amely a földön hevert. Már rángatták durva fogásokkal tagjait a négy gerendavég felé, amikor kérő mozdulatot tett az apostol: „Barátaim, tegyétek meg nekem azt a kedvességet, hogy fejjel lefelé feszíttek keresztre!” Különös kérés! De miért ne? Ez egyszer valami más, új lesz! Legyen meg az akarata. Úgy szögezték a keresztre, ahogy kívánta, mert alázatosságában nem tartotta magát méltónak ugyanarra a halálra, mint amelyet a Mester viselt el. Órákon át tartott a szenvedés. Akkor jöttek a hóhérok és doronggal összezúzták a megfeszített lábszárait, amint a római büntető törvény előírta. Simon, Jónás fia meghalt, Péter azonban nem halt meg. Utódjában, Linusban Krisztus helyettese ismét ott állt a katakombákban, és hirdette Urának boldogító üzenetét.

Szent Pál. A népek szent apostolának életéről, aki „Isten kiválasztott eszközeként” szóval és tettel utat tört az evangéliumnak a világban, megrendítő tájékoztatást adnak levelei és az Apostolok Cselekedetei. Kövessük ennek a Krisztus követésében magát fölemészítő életnek a nyomát. Az átváltozás órájáról, amikor Saulból Pál lett, drámai leírást ad Szent Lukács: Amikor Saulnak kimerítő lovaglás után kevéssel dél előtt a távolban feltűntek Damaszkusz tornyai, „az égből egyszerre nagy fényesség vette körül. Földre hullott, és hallotta, hogy egy hang így szól hozzá: »Saul, Saul, miért üldözöl?« Pál megkérdezte: »Ki vagy, Uram?« Az folytatta: »Jézus vagyok, akit üldözöl. De állj föl, és menj a városba, ott majd megmondják neked, mit kell tenned.« Ütitársainak elakadt a szavuk, mert hallották a hangot, de látni nem láttak semmit sem. Saul fölkel a földről, kinyitotta szemét, de nem látott. Úgy vezették be Damaszkuszba kézen fogva.” Itt három napig imádkozott és töprengett. Akkor az Úr elküldte hozzá Ananiást, és szíve elnyerte a hit ismeretét. Ezután megnyiták szemei és látott. A következő szombaton határtalan volt a csodálkozás a damaszkuszi zsinagógában, amikor Saul fölállt, és a farizeus biztos szentírásismeretével bizonyította az elnémult hallgatóság előtt, hogy a Názáreti Jézus valóban a megígért Messiás. Azt is elbeszélte nekik, amit maga átél, és hogy ő már a Krisztusé. Akkor kitört a fölháborodás vihára, Pálnak menekülnie kellett. Amikor három év múlva ugyanott áll, életre és halálra megy a dolog. A megrökönyödött zsidók meg akarják kövezni az „árulót”. A keresztények elrejtik, de a város kapuinál örök állnak, hogy elfogják. Akkor barátai éjjel kosárban eresztik le a város falának egyik oldalán. Így kezdi Pál rögös útját, amely az Egyháznak a népekhez vezető útja lesz. Pál fölemeszi magát „az ige terjesztésében”. A gyenge és beteges ember mintegy hater, fáradtságosan megjárta kilométer után végigtekint az Úr keresztútjának követésében eltelt életén, és így könnyít szíve terhén: „Isten nekünk, apostoloknak az utolsó helyet jelölte ki, mint olyanoknak, akiket halálra szántak, hogy látványul szolgáljunk a világnak, az angyaloknak és az embereknek is. Mindmáig éhezünk és szomjazunk, nincs ruhánk, és verést szenvedünk. Nincs otthonunk, és kezünk munkájával keressük kenyerünket. Ha átkoznak minket, áldást mondunk, ha üldöznek, türelemmel viseljük, ha szidalmaznak, szelíden szólunk. Szinte salakja lettünk a világnak, mindenkinek söpredéke mostanáig. – Krisztus szolgálja (mások)? Én még inkább. Hiszen többet fáradtam, többször voltam börtönben. Mőfellelt sok verésben volt részem, sokszor forogtam életveszélyben. A zsidóktól öt ízben kaptam egy híján negyvenet, háromszor megbotoztak, egyszer megköveztek. Háromszor szenvedtem hajótörést, egy nap és egy éjjel a nyílt tengeren hanyódtam. Sokszor voltam vándorúton. Veszélyben forogtam a folyóvizeken, veszélyben a pogányok között; veszélyben városokban, veszélyben a pusztaságban; veszélyben a tengeren, veszélyben az áltestvérek közt. Fáradtam, gyöttrődtem, sokat virrasztottam, éheztem és szomjaztam, sőt koplaltam, fagyoskodtam, és nem volt mit fölvennem.” Amikor az apostol harmadik apostoli útján Palesztinába visszatérőben megérkezett Cézáréába, egy Agabusz nevű tanítvány megragadta derék- kötelét, összekötözte vele kezét és lábát, és így szólt: „Azt az embert, akié ez az öv, a zsidók megbilincselik, és átadják a pogányoknak.” Így is lett. Jeruzsálemben az apostolok örömmel fogadták az érkezőt. De arra kérték, mutassa meg a zsidó néphez való tartozását, és ezért kísérjen föl a templomba négy férfit, akik ott fogadalmi áldozatot akarnak bemutatni. Pál velük ment. Ekkor azonban ellenfelei elhíresztelték, hogy pogányt vitt magával a szentélybe, és így a templomot megszenteltelenítette. Ezért halál volt a büntetés. A templom kapuit bezárták, és a fölzajdult tömeg meg akarta

Pált kövezni. Az utolsó pillanatban megjelent a római parancsnok és leállította őket. Pált hivatalosan letartóztatta, és elküldte Cézáréába a helytartóhoz, hogy ítéljen fölötte. Akkor Pál kijelentette: „Római polgár vagyok. A császárhoz föllebbezek!” Rómába vitték. Nem tudjuk, mikor végezték ki ott, de ismerjük a helyet, ahol lefejezték: a Rómából Ostiába vezető út harmadik mérföldköve mellett. Egy régi legenda szól arról, hogy azon a helyen, ahol szent feje a földre hullt, három forrás fakadt. Mély értelmű jelképe ez annak az élet-folyamnak, amely Pálon át a világba áradt.

(forrás: katolikus.hu)

Istenünk, ki a mai napon Szent Péter és Szent Pál apostol ünnepével ajándékoztál meg minket, kérünk, segítsd Egyházadat, hogy mindenben kövesse azok tanítását, akik ott álltak kereszténységünk kezdeténél!

Péter-Pál napja és az aratás kezdete. Pál-Péter, az apostolfejedelem és a népek apostola közös ünnepe. Vigiliája és nyolcada is volt, de az új liturgia eltörölte. Régi tiszteletre méltó, de nem igazolható hagyomány szerint ezen a napon szenvedtek vértanúhalált (†67). Péter-Pál napja ősi nagy ünnep. A hívő nép megtisztelti és illendően számon tartja, nincsenek azonban olyan liturgikus sajátosságai, amelyek szakrális jellegű népszokásokat ihlettek volna.

Imaszándékok július hónapra:

Általános szándék: Hogy az ifjúság világnapja, amely Brazíliában folyik, arra serkentse a keresztény fiatalokat, hogy az evangélium tanítványaivá és misszionáriusaivá váljanak.

Missziós szándék: Hogy az egész ázsiai világrészen a kapuk nyitva álljanak az evangélium hirdetőinek.

Bíborosi szándék: Hogy Szentatyánk, Ferenc pápa a Riói Ifjúsági Világtalálkozón a Szentlélek hathatós eszköze legyen, és minél több fiatalt elvezessen a találkozásra Krisztussal és az Egyházzal.

Szerkesztőségi információ: Hírlevelünk megjelenése nyáron

A nyáron az elmúlt évekhez hasonlóan két hetenként fog megjelenni hírlevelünk. Ebben az időszakban a csökkentett aktivitásunk mellett továbbra is folyamatosan várjuk a kedves testvérek beszámolóit, tanúságtételeit és írásait a szerkesztőségi email címre (harangszo@egomnet.hu). A hírlevelünk heti megjelenésre szeptember hónapban fog visszaállni.

HIRDETÉSEK

- + **Keddenként este 6 órától** a szentmise kezdetéig szentségimádási lehetőség van. Minden hónap első keddjén a Jó Pásztor közösség vezetésével, a többi kedden egyéni, csendes módon történik a szentségimádás. A szentségimádás alatt gyóntatás is van. Élünk a lehetőséggel!
- + Harangszó hírlevelünk a nyár folyamán kéthetente fog megjelenni.
- + Taki rejtvények, feladatok is nyári szabadságra mentek. Így ezekkel szeptemberben találkozhatnak újból a gyermekek.

BELVÁROSI TEMPLOM MISERENDJE:

hétfő – péntek: **este 7 óra**; vasárnap: **10, ½ 12 és este 7 óra**

VIZIVÁROSI TEMPLOM MISERENDJE:

vasárnap: **½ 9**

Szent István kápolna: hétfő – péntek: **½ 8**; szombat: **este 6 óra (előesti)**

Zárdata templom: hétfő – vasárnap: **7 óra**

TOVÁBBI LITURGIÁK:

minden kedd: 18:00-19:00: szentségimádás (Belváros)

minden szerda: 20:30-21:00: szentségimádás (Belváros)

második szombat: 13:00-18:00: szentségimádás (Belváros)

utolsó csütörtök: 20:30-21:30: szentségimádás (Szt. István kápolna)

A héten kereszteltük: **Éber Márk**

Mária Rádió Fm 97,4 Mhz; Életjel Rádió: www.eletjel.hu

HARANGSZÓ

A Belvárosi és Vizivárosi Plébánia közös hírlevele

Alapító: Dr. Beer Miklós

Felelős kiadó: Dr. Harmai Gábor

Szerkesztőségi email: harangszo@egomnet.hu

A Plébánia telefonszáma: **33 / 898-124 és 20 / 775-2841**

A Belvárosi Plébánia bankszámlaszáma: 10918001-00000029-05960007

A Vizivárosi Plébánia bankszámlaszáma: 10918001-00000094-73080007

www.belvarosiesztergom.hu; sztpeterespal@egomnet.hu